

F. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere

Til nr. 3

Ved *lovforslagets § 1, nr. 3*, indsættes som stk. 2 i udleveringslovens § 9 en bestemmelse, hvorefter stk. 1 ikke finder anvendelse ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union. Bestemmelsen indebærer en fravigelse af § 9 i den gældende udleveringslov, hvorefter udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling er forældet efter dansk ret, jf. pkt. 6 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den foreslåede bestemmelse i udleveringslovens § 9, stk. 2, i lovforslagets § 1, nr. 3, forhindrer ikke, at udlevering til en EU-medlemsstat nægtes efter en konkret vurdering i tilfælde, hvor der efter EU-udleveringskonventionens artikel 8, stk. 2, består en folkeretlig adgang til at nægte udlevering på grund af forældelse, dvs. hvor den handling, der begæres udlevering for, ville have hørt under dansk straffemyndighed, hvis forældelse ikke var indtrådt. Udlevering kan derfor efter omstændighederne nægtes på grund af forældelse f.eks. i tilfælde, hvor den person, der begæres udleveret, har haft bopæl i Danmark gennem længere tid.

Til nr. 4

Efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, må den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for handlinger, der ikke er omfattet af udleveringsbegæringen, medmindre justitsministeren tillader det efter § 20. Som det fremgår af bemærkningerne til § 10 a i lovforslagets § 1, nr. 5, kan den udleverede i visse tilfælde drages til ansvar for andre handlinger og udleveres videre til en tredje medlemsstat uden justitsministerens tilladelse, når den pågældende er udleveret til en medlemsstat. Den foreslåede ændring af udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, i *lovforslagets § 1, nr. 4*, er en konsekvens af den nye ordning i § 10 a.

Til nr. 5

Ved *lovforslagets § 1, nr. 5*, indsættes som § 10 a en ny bestemmelse om adgangen for en begærende medlemsstat til at foretage strafforfølgning og straffuldbyrdelse med hensyn til andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, og om videreudlevering til en tredje medlemsstat (specialitetsreglen), jf. pkt. 7 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Bestemmelsen tager sigte på udlevering og videreudlevering til en EU-medlemsstat bortset fra Finland og Sverige, jf. pkt. 1 og 9 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. For så vidt angår de

nordiske lande henvises til den nordiske udleveringslovs § 6 som affattet ved § 1, nr. 1, i lov nr. 251 af 12. juni 1975. På andre ikke-nordiske lande gælder fortsat udleveringslovens § 10, således at fravigelse af specialitetsreglen som udgangspunkt kræver justitsministerens tilladelse.

Den foreslåede § 10 a, stk. 1, indebærer, at den begærende medlemsstat kan drage den udleverede til ansvar uden at indhente tilladelse fra justitsministeren, hvis strafforfølgningen eller straffuldbyrdelsen ikke indebærer, at den udleverede skal frihedsberøves, f.eks. fordi der alene er spørgsmål om at forfølge handlinger, der alene kan medføre eller har medført bødestraf i den begærende medlemsstat. I de tilfælde, hvor strafforfølgningen eller straffuldbyrdelsen indebærer frihedsberøvelse, kan den udleverede kun drages til ansvar for vedkommende handling, hvis den pågældende meddeler samtykke til det i et retsmøde i den begærende medlemsstat. Hvis den udleverede ikke meddeler et sådant samtykke, kan den pågældende kun drages til ansvar med justitsministerens tilladelse, jf. udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, og § 20.

Ordet »frihedsberøves« omfatter bl.a. tilfælde, hvor den udleverede skal varetægtsfængsles som led i strafforfølgningen eller straffuldbyrdelsen. Frihedsberøvelse i lovforslagets forstand foreligger også, hvor der er spørgsmål om at fuldbyrde afgørelser, hvorved den udleverede er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf.

§ 10 a, stk. 1, skal for så vidt angår adgangen for den udleverede til at meddele samtykke i et retsmøde i den medlemsstat, hvortil udlevering er sket, sammenholdes med udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt., hvorefter den udleverede også kan meddele indenretligt samtykke til fravigelse af specialitetsreglen i forbindelse med samtykke til udlevering fra Danmark. Har den pågældende meddelt samtykke til fravigelse af specialitetsreglen som led i et samtykke til udlevering fra Danmark, kræves justitsministerens tilladelse hverken i forhold til den begærende medlemsstat eller ved videreudlevering til en tredje medlemsstat, jf. pkt. 7.1. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Den foreslåede § 10 a, stk. 2, tager sigte på videreudlevering fra en begærende medlemsstat til en tredje medlemsstat og indebærer, at videreudlevering kan ske uden justitsministerens tilladelse, hvis den udleverede har meddelt samtykke til det enten i forbindelse med samtykke til udlevering fra Danmark til den begærende medlemsstat, jf. udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt., eller i et retsmøde i den begærende medlemsstat. Spørgsmål om videreudlevering til et ikke-nordisk land uden for Den Europæiske